లగ్నబలిమి

అవి కాలేజి వార్షికోత్సవ దినాలు. ఆరోజు చివరిదినం. నాటకం సగం అయింది. ఇంటర్ వెల్. కూల్ డ్రింక్స్ తాగుదామన్నాడు నారాయణరావు. ఇద్దరం లేచాము. పక్కవాళ్ళ పలకరింపు చిరునవ్వులకి నే సమాధానంగా నవ్వాను. వెనక యెవరో సన్నగా "ఆ అమ్మాయి సుబ్బలక్ష్మిగారి పెంపుడుకూతురు. అవిడ పెంచుకునేదాకా యీ కళ్యాణి దిక్కూ మొక్కూ లేని పిల్ల. ఇప్పుడో లక్షరూపాయల ఆస్తి దాకా వుంది. సుబ్బలక్షమ్మగారు చచ్చిపోతూ ఆస్తంతా ఈ పిల్లకే రాసింది." ఈ మాటలు నా చెవుల్లో దూరాయి. వొళ్ళు మండింది.

నాకన్నీ వున్నాయి—కాని ఏమీలేదు. అందరూ అసూయపడే అదృష్టం పట్టింది. కాని ప్రేమాభిమానాల్నెరగదు నా బ్రతుకు. ఎవరో వీపుమీద చెయ్యేశారు. తిరిగి చూస్తునుకదా శ్యామల.

"ఇల్లా నలుగురిలోకి వస్తుండాలి. అంతేగాని ఎప్పుడూ ఆబంగళాలో కూచోటమేనా?"

"తొందరగా పద. వూరికే గుంపులుగా చేరుతారు మనుషులు" అన్నాను విసుగ్గా. కబుర్లాడుతూ కూల్ డ్రింక్స్ పుచ్చుకున్నాము. నారాయణరావుకి శ్యామలని పరిచయం చేశాను. నారాయణరావు నా పెంపుడి తల్లిగారి ప్లీడరు. ఆవిడ జబ్బులో వుండగా ఆస్తివ్యవహారాలకి మా ఇంటికి చాలాసార్లు వస్తూండటంవల్ల నాకూ నారాయణరావుకీ స్నేహం అయింది. సుబ్బలక్షమ్మగారు బతికున్నన్నాళ్ళూ అతనితో నే నెక్కువ మాట్లాడి ఎరగను. ఈ రెండు నెలలనుంచీ ఒకటి రెండుసార్లు కలుసుకుంటూ గంటల తరబడి లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుతుండేవాళ్ళం. "శ్యామలా మీ

రుమాలు జారిపోయింది” అని వెనుకనుంచి ఎవరిదో కంఠం వినబడింది. కంఠం కొత్తగా వున్నా ఆత్మీయంగా తోచింది. వెనక్కి తిరిగాను.

పొడుగ్గా దృఢంగా వున్నాడు మనిషి. తెల్లటిపంచె, సిల్కులాల్చీ, కళ్ళజోడులేదు. అకస్మాత్తుగా అతనికళ్ళు నా కళ్లను కలుసుకున్నాయి. నా హృదయతాపాన్ని తీర్చే చల్లదన మాచూపులో వుందా? ఆరోజు కన కాంబరం జరీచీర, నల్లజాకట్టూ వేసుకున్నాను. నాపసిమికి తగ్గ డ్రస్. పదకొండేళ్ళనుంచీ, చచ్చిపోయిన రాధస్థానంలో అసంతృప్తిగా బ్రతుకు తోంది కళ్యాణి.

మాది చాలా బీద సంసారం. సుబ్బలక్షమ్మగారు మాకేదో దూరపు చుట్టం. లక్షాధికారైన ఆవిడకూ మాకూ ఏం సంబంధం వుంటుంది? మా అమ్మ నాకు నాలుగో ఏటనే పోయింది. ప్రాణసమానంగా పెంచుతూ వచ్చిన రాధ చనిపోవడంతో సుబ్బలక్షమ్మగారి ఇల్లు అరణ్యమయింది. యాత్రలు సేవించివస్తూ ఒక సాయంత్రం మాఇంట్లో దిగింది. నేను అచ్చంగా రాధని పోలివున్నానని చెపుతూ నన్ను తనకి పెంపుయివ్వమంది నాన్నతో. బీదవాళ్లం! నాన్న ఒద్దంటాడా? కనకపు సింహాసన మెక్కినట్లయింది నాన్నకి. ఇది పది పన్నెండేళ్ళ క్రితం సంగతి. ఇప్పుడు నాన్నాలేడు, సుబ్బలక్షమ్మగారూ లేరు.

అప్పటినుంచీ నేను సుబ్బలక్ష్మిగారిని అంటిపెట్టుకునే వున్నాను. ‘అమ్మా’ అని పిలిపించుకునేది నాచేత. కొత్త జహామతులు, పరికిణీలు, చొక్కాలు, ఒకటేమిటి కొండమీద కోతికూడా దిగివచ్చేది నేకావాలంటే. మొదట్లో ఇదంతా నామీద ప్రేమవల్ల అనుకున్నా. కాని రానురాను తెలిసింది—ఆవిడ నాకోసం ఏంచేసినా మరణించిన రాధను తలచుకునే చేస్తోందని. నాక్కావలసినవన్నీ ఇచ్చేది. కాని ఆమె మనస్సులో ఎప్పుడూ రాధే వుండేది. “స్కూలు నాటకాలలో నీకు నాయికపాత్ర ఎందుకు ఇవ్వరు. రాధకి ఇచ్చేవాళ్ళే?” అనేది అమ్మ.

రాధ స్కూలు నాటకాలలో రాణించేదని ప్రతీతి. రాధకున్న చురుకు నాకులేదు ఒక నాటకంలో మంచి పాత్ర ఇచ్చారు నాకు—అది తగలేశాను. నాకు నాటకాలంటే అంత ఇష్టంలేదు. కాని అమ్మ గమనించేది కాదు ఆ సంగతి.

నాటకంలోని అపజయం జీవితంలో నన్ను వెన్నాడుతూ వచ్చింది. ఇరవైఏళ్ళు వచ్చినా ప్రేమ అభిమానాలు లేకుండానే జీవించాను. ఈ మధ్య నా డబ్బుచూచి కొందరు మొగాళ్ళు వెంటపడుతున్నారు. నన్ను ఆకర్షించి కట్టేసుకున్న ఈ కొత్తమనిషి కళ్ళు, శ్యామల భుజాలపై నుంచి నవ్వుతున్నాయి.

శ్యామల చిరునవ్వుతో "ఈయనపేరు ఆనందరావు" అంది.

"నమస్కారం" అన్నాను నేను.

"ఈమె కళ్యాణి–సుబ్బలక్ష్మమ్మగారి పెంపుడు కూతురు" పరిచయం పూర్తిచేసింది శ్యామల.

పురుషులముందు సిగ్గెరగని నేను సిగ్గుపడటం శ్యామల కనిపెట్టింది. పెడసరంగా కొట్టినట్లు మాట్లాడటం నా కలవాటు. మరే మొగాడో అయితే, అప్పుడే నే చూసిన నాటకాన్ని నాలుగు తిడుతూ విమర్శించే దాన్ని.

మళ్ళీ హాల్లోకి వచ్చాం. తెర ఎత్తారు. ఆనంద్ నా పక్కన జేరాడు. నాటకం చివరదాకా ఏదో, ఏమో మాట్లాడుతూనే వున్నాం. అతనికి బర్మాలో కలపవర్తకం; కొన్నాళ్ళు మదరాసులో గడపటానికి వచ్చాట్ట. నాటకం ఆఖరయింది. అంతా బయటికి వచ్చాం. నారాయణరావు కొద్దిగా చికాకుగా కనిపించాడు. నేనేం లెక్కపెట్టలేదు. ఆ సాయంత్రం ఆనంద్ చెప్పిన మాటలన్నీ నా చెవులకు సంగీతం.

కారులో శ్యామలనీ ఆనంద్‌నీ గూడా ఎక్కించాను. ముందు ఆడవాళ్ళము. వెనక మొగాళ్ళు. చివరకు కారులో నేను ఆనంద్ మిగిలాము. వెనకనుంచి భుజంమీదిగా వేసిన చెయ్యి నా ముంగురులను ప్రేమగా తాకుతోంది. నా హృదయ కవాటం తెరచుకొంది. ఆనంద్ నన్ను తన ప్రేమబంధాలలో కట్టేసుకున్నాడు. మర్నాడు ఉదయం మా యింటికి రమ్మని పిలిచాను. ఇంటికి నేనే రాణినిగా, సుబ్బలక్ష్మమ్మగారు దివంగతు లయినప్పటినుంచీ!

మర్నాడు ఇద్దరంకలిసి తిరుగుతూవుంటే రోజూ చూసేరోడ్లే ఎంతో అందంగా కనిపించాయి. నాలుగోరోజు మధ్యాహ్నం తోటలో ఎంతసేపో నడిచాం. నాకు భరించలేనంత సంతోషంగా వుంది. ఆనందానికీ ప్రేమకీ

చేతులు చాచి చాచి వున్న నాకు ఆరోజున అవి దొరికినట్లయింది. నడుస్తున్నాం. ఆనంద్ నావంక తినేసేట్టు చూస్తున్నాడు. నీడలో గబుక్కున ఆగాడు. మోటుగా రెండుచేతుల్లోనూ నన్ను యిముడ్చుకున్నాడు. అతని చేతులు బలంగా ధైర్యం చెబుతున్నాయి. అతనికళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. కఠినంగా ముద్దెట్టుకున్నాడు. నా పెదవి చురుక్కుమంది. నే చీదరించుకున్నాను. నిర్లక్ష్యంగా ఒక్క తోపుతోసి, "రాకూడదనుకున్నా—నాకు యీ చెలగాటం గిట్టదు" అన్నాడు.

తెల్లపోయి "ఏమిటి?" అన్నాను. నాగుండె గతుక్కుమంది.

"నువ్వు ధనవంతురాలివని శ్యామల చెప్పింది."

"లోకం అలా అనుకుంటోంది. అమ్మ తన ఆస్తిలో మూడువంతులు వైద్యశాలకీ, స్కూలుకీ యిచ్చింది. యిల్లూ, కొద్ది రొక్కం నాకు మిగిల్చింది. ఆమె బ్రతికున్నన్నాళ్ళూ నాలో తనకూతురు నీడను చూసుకునేది. ఎంత యిబ్బందిగా వుండేదో నాకు, అనుభవించినవారికి గాని తెలీదు నా అవస్థ."

హృదయంలో భద్రంగా దాచిన రహస్యాలన్నీ, ఎప్పుడూ ఎవ్వరికీ చెప్పలేననుకొన్నవన్నీ చెప్పాను. ప్రేమానురాగా లెరక్క ఎలా కృంగిపోయానో వెళ్ళబోసుకున్నాను. చచ్చిన పిల్లతో ప్రతిక్షణం పోటీచేసి ఎలా ప్రతిసారీ వోడిపోయిందీ చెప్పాను. "రాధకి బదులుగా తప్ప—మరే విధంగానూ నన్ను అమ్మ ప్రేమించలేకపోయింది. నేనో మనిషినని ఆమె మర్చిపోయేది" కన్నీళ్ళు కారాయి. అతని బాహువుల్లో వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాను. బోర్లగిలాపడిన పాపని బుజ్జగించినట్లు సముదాయించాడు. చిన్నప్పుడు వేలు కోసుకుని ఏడుస్తూ అమ్మదగ్గరకు పరుగెత్తితే గుడ్లెర్రజేసి దాదిచేత కట్టు కట్టించుకోమనేది.

"పిచ్చిపిల్లా, ఏడవకు. నేను వున్నాగా. అంతా మర్చిపో. నేను ప్రేమిస్తున్నాను" అంటూ సముదాయించాడు. మోడైపోయిన నా జీవితం చిగురిస్తుందా?

ఆరాత్రి ఆనంద్ బంధువులింటికి భోజనానికి వెళ్ళాను. మధ్యాహ్నం ఎన్నోసార్లు ఫోన్ చేశాడు.

"ఎవరా బంధువులు" అన్నా వెళ్తూ వెళ్తూ.

"మావాళ్ళు."

"మావాళ్ళు" అనే ముందు అతను కొంచెం ఆలోచించి అన్నట్టు న్నాడు. తనకి వూళ్ళో బంధువులున్నట్టు నాతో అనలేదు. తల్లీతండ్రీ అయి వుండరు. కాకపోతే బాబాయి పిన్నీ అయివుండాలి.

"నీ కేమవుతారు వాళ్లు?"

"ముందు చెప్పను. నువ్వే తెలుసుకోవాలి." అన్నాడు తమాషాగా.

ఇద్దరం చిలకా గోరింకల్లా మాట్లాడుకుంటూ నడుస్తున్నాం. ప్రేమ ఎన్ని మాటలో నేర్పుతుంది, కలలు, ఆశలు-పూలవాసనలు అదంతా ఒక మైకం.

"ఇదే యిల్లు" అన్నాడు గేటుతోస్తూ.

నాకు మాత్రం దడదడగావుంది. తెలీని వారింటికి వెళ్ళడమెలా? మళ్ళీ అడిగాను "వాళ్లు నీకేమవుతారు?" అని, నావంక పదునుగా చూశాడు. ఆనంద్ గొంతు సవరించుకొని "అమ్మ"

"అంటే మీ అమ్మగారా?"

"కాదు. వాళ్లని అమ్మా-నాన్నా అని పిలుస్తాను. నేనంటే ఎంతో అపేక్ష వారికి. వారి హృదయాలూ - గృహద్వారాలూ నాకెప్పుడూ ఆహ్వానం ఇస్తూనే వుంటాయి-కాని వాళ్ళు నాకు అత్తమామలు."

"మీ అత్త మామలా?" చీకట్లోకి తలుపు తెరచుకు నడుస్తున్నట్టయింది. నవనాడులు కృంగిపోయాయి. "అంటే నువ్వు..." అని తడబడుతున్నాను.

"నాకు పెండ్లి అయిందనే చెపుతున్నా. కాని ఆ విషయం నాకేం అడ్డురాదు. మూడేళ్లయింది జానకిపోయి. అంటే నేబర్మా వెళ్లకముందు..."

"జానకి!" నాకాళ్ళు వొణుకుతున్నాయి.

"జరిగింది మనకేం హానిచెయ్యదు. అంతా అయిపోయింది. అది నా జీవితంలోని యింకో భాగం" నా కళ్ళలోకి చూస్తూ విచారంగా అన్నాడు ఆనంద్.

"చాలా సుఖవంతమైన భాగం అనుకుంటా. ఆమె తల్లిదండ్రులమీదే అంత ప్రేమవుంటే."

"అందులో తప్పేమిటి?" అతను కఠినంగా అడిగాడు.

అతను నాతో దెబ్బలాడితే బాగుండు ననిపించింది. ఆనంద్ ఇంకో పిల్లను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించాడు. నేను ఆ మొదటి ప్రేమకి ప్రతిధ్వనికాక మరేమవుతాను? అడుగులు గబగబా వేస్తున్నాను. అతను ఏవో చెప్పుకుపోతున్నాడు. కాని నాకొక్కటీ వినపడ్డంలేదు. గుమ్మందగ్గర కొచ్చాం ఎంతో ప్రశాంతంగా వుంది హాలు. కుర్చీలోంచి వృద్ధుడు గబగబా లేచాడు. లావుగావుంది- ఆయన భార్య ముగ్గుబుట్టలాంటి తల నన్ను ఎంతో ఆప్యాయంగా రెండు చేతుల్లో లోపలికి తీసుకొచ్చింది. ఎంతో కలుపుగోరుతనం చూపింది.

నేను ఎక్కువగా మాట్లాడలేక పోయాను. భోజనం ఎలా చేశానో నాకే తెలియదు. నా బుర్ర తిరుగుతోంది. హాల్లో జానకిఫోటో వేళ్లాడుతోంది. పాపం! పద్దెనిమిదేళ్ళకే నూరేళ్ళూ నిండాయి. ఆనంద్ నాదృష్టి కనిపెట్టి ఫొటో తెచ్చి నా చేతికిచ్చాడు. "ఇది జానకిఫొటో" అంటూ జీర గొంతుతో అన్నాడు. అతని కంఠం సుబ్బలక్షమ్మగారు ఇంటినిండా వేళ్ళాడేసి రాధఫోటోలు చూపిస్తున్నప్పటి కంఠాన్ని పోలివుంది.

ఆనంద్ని శపించిపోశాను నన్నింతగా బాధించి కారణం తెలియనట్టు వూరుకోడం చూస్తే నావళ్ళు మండిపోయింది. తలనొప్పి అని నేను వెంటనే బయలుదేరాను, ఆనంద్ నావెంటనే వచ్చాడు.

"వాళ్ళు నీకు నచ్చారా? నిన్ను మటుకు చాలా మెచ్చుకున్నారు." అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

"చాలా కృతజ్ఞురాల్ని" అన్నాను కటువుగా.

అతను నా చెయ్యి పట్టుకుని, "జానకిని గురించి ముందే చెప్పలేదని కోపమా? టైములేకపోయింది" అన్నాడు.

"మనిద్దరికీ పెళ్ళిజరగదు" అన్నా నిక్కచ్చిగా.

"ఏమిటి అంటున్నావు-వచ్చేవారంలో పెళ్ళని అందరితో చెప్పాను."

అణుచుకున్న మాటలన్నీ వరదల్లా వచ్చాయి. "మనకి ఎప్పటికీ పెళ్ళికాదు-అసలు వస్తువుకు బదులుగా నటించడం చాలారోజులు చేశాను. మరొకరివీణను పదేళ్ళుగా మీటాను. ఇంక వొద్దు ఈ జన్మకి ఆ అవస్థ."

"కళ్యాణీ, నీకేమన్నా పిచ్చా? జానకిని నేను ప్రేమించాను. అదంతా అయిపోయింది. నిన్ను యిప్పుడు ప్రేమిస్తున్నాను. అది వేరు; ఇది వేరు."

"ఆ ప్రేమని మర్చిపోకుండా వుండేందుకా నేను? అలాంటి ప్రేమలో పీకెదాకా మునిగాను. ఇంకచాలు. జానకిని నాలో చూడబోతావు నువ్వు, వొద్దు. నేను నిన్ను పెళ్ళాడను."

"నువ్వే ప్రపంచంలో వున్నావ్? పాతికేళ్ళపైబడ్డ మొగవాడికి ప్రేమానుభవాలు లేకుండా వుంటాయా? నేను భూతకాలంలో జీవించేవాణ్ణి కాదు. కాస్త వోపిగ్గా ఆలోచించు కళ్యాణీ!"

అతని చేతులు నన్ను గట్టిగా బంధించాయి. విడిపించుకునేందుకు ప్రయత్నించి విఫలనయాను. అతని పెదిమలు గట్టిగా నా పెదిమల్ని నొక్కాయి. ఆ కౌగిలిలో ఆద్యంతాలు మర్చిపోయాను. కౌగిలివదలి, "నామీద నమ్మకం లేదా? మరొకళ్ళనిగురించి తలపోస్తున్నానంటావా?" అన్నాడు బాధగా.

అతన్నెందుకు ప్రేమించాను? పరుగెత్తాలి లేకపోతే నన్ను కరిగించి పెళ్ళికి వొప్పిస్తాడు. పరుగెత్తాను. పదిగజాలు వెళ్ళానో లేదో వెనకనుంచి గబుక్కున రెండడుగుల్లో నడుం పట్టుకున్నాడు. "నాదగ్గిరనుంచి పారిపోనవసరంలేదు. నువ్వన్నది నీవుద్దేశం ఐతే నిన్ను నేను బాధపెట్టను." రొప్పుతున్నాడు. "నీ అభిప్రాయం అదికాదని నా నమ్మకం. చిన్నతనంచేత అలా అనివుంటావు. మన ప్రేమని దమ్మిడీకి కొరగాని వస్తువులా ఎగరవేయటం నే నొప్పను. ఇట్లా చూడు నాకళ్ళలోకి."

అతని కళ్ళల్లోకి చూడగలనా? అమ్మో! అని మళ్ళీ మంత్రించినన్ను కిందికి లాగుతాయి. ఆతను దగ్గిరగా జరుగుతున్నాడు. మళ్ళీ జారిపోతున్నాను. నా చివరి ఆయుధం వుపయోగించాను. "నే చెప్పినదానికంటె నాదగ్గిర ఎక్కువ ధనం వుందని ఆశపడుతున్నట్టున్నావు."

అతని కంఠంలోంచి బాధగా గుర్రుమని శబ్దం వచ్చింది. కొన్ని క్షణాలపైన చాలా శాంతంగా "నీహృదయంలోంచి వచ్చినమాట కాదది. మనసు చెదిరి అంటున్నావ్. నన్నింత తేలిగ్గా వదలలేవు. జ్ఞాపకంవుంచుకో."

వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా అతని కంఠం వినకుండా పరుగెత్తుకు

ఇంటికొచ్చాను. అతను అక్కడే అల్లా విగ్రహంలా నుల్చుని వుండవచ్చు. పరుగెత్తుకెళ్ళి గదిలో పడ్డాను. నేను చేస్తున్నది రైటా, తప్పా?

ఆనందరావు వస్తే అమ్మగారు ఇంట్లో లేరని చెప్పమని పనిమనిషితో అన్నాను. టెలిఫోన్ డిస్‌కనెక్ట్ చేశాను. నారాయణరావుకి సాయంత్రం ఫోను చేశాను. ఇద్దరం సినిమాకుపోదామని. ఆనంద్‌ని మర్చిపోయేందుకు నారాయణరావుని వుపయోగించటం అన్యాయంగా తోచింది. ఆ పరిస్థితిలో నాకు కావలసినట్లా నవ్వుతూ మాట్లాడేవాళ్లు. ఆపని నారాయణరావు చెయ్యగలడు. అందుకే పనిగట్టుకు పిలిచాను. సినిమాకు బైలుదేరాము. నారాయణరావు కమ్మగా మాట్లాడుతాడు కాని ఆనంద్‌వంటి నూపంటుగాయి కాదు. రాత్రి ఇంటికొస్తూ నారాయణరావుని మాటల సందర్భంలో "ఏ స్త్రీనీ ఎప్పుడూ ప్రేమించలేదా?" అని అడిగాను.

"నాకు ప్రేమ వ్యవహారాలకి టైములేదు" అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

ఆనంద్ మూడుసార్లు వచ్చివెళ్ళినట్లు ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే పనిమనిషి చెప్పింది. ఆనంద్ ఏదో వూరు వెళ్ళాట్ట. పదిరోజులదాకా రాడట. ఇదీ ఒకందుకు నయమే. గడియారం వెక్కిరింపుగా పదికొట్టింది. పక్కమీదపడి ఎంతోసేపు ఏడ్చాను.

ఈ వారంరోజులు ప్రతిరోజు నారాయణరావుని కలుసుకుంటూనే వున్నాను. ఏ పనీ లేకపోతే మనసు ఆనంద్‌వైపు పరుగెత్తేది. తప్పించుకోలేకపోయేదాన్ని. ఒకనాటిరాత్రి ఏదో మాటల్లో నారాయణరావు నాచేతుల్ని తాకాడు. "నీ జీవితంలోని మొట్టమొదటి స్త్రీని నేనేనా?" అని అడిగాను.

"అవును" అని సమాధానం ఇచ్చాడు.

నారాయణరావుకి ముద్దుపెట్టుకునే ధైర్యం లేకపోయింది. గాని ఒకటికి నాలుగుసార్లు స్పృశిస్తున్నాడు. ఇద్దరం సినిమాకి బయలుదేరాం. నే వెళదామన్న ఆటకుకాక తను మూడుసార్లు చూసినఆటకు తీసుకెళ్ళాడు. సగం అయింది. నాకేం నచ్చలేదు. వెళ్ళిపోవాలనిపుంది. నారాయణరావు చాలా వుత్సాహంగా చూస్తున్నాడు. అతని చేతులు కుర్చీ చేతుల్ని గట్టిగా నొక్కిపెట్టాయి. అంతగొప్పగా ఏముందాఅని మళ్ళీ తెరవైపుకు తిరిగాను. ఆ హీరోయిన్ ఏమంత అందంగాకూడాలేదు. "ఇంటికెళ్ళిపోదాం" అన్నాను

"పూర్తిగా చూడనిదేరాను" ఎప్పుడూ మృదువుగా మాట్లాడేవాడు. నిష్కర్షగా అన్నాడు మాట. నే పక్కనున్నదికూడా మరిచి తదేక దీక్షతో చూస్తున్నాడు సినిమాని. సినిమా అయిన తరువాతకూడా మూడు నిముషాలు కదలకుండా అలాగే కూర్చున్నా. బయటికొచ్చినా అతను మాట్లాడేస్థితిలో లేడు. నేను కదిపాను "సినిమా అంత బావుందా?" అని

"ఆ హీరోయిన్ నాకు తెలిసిన అమ్మాయి" అన్నాడు సాలోచనగా

"ఎలా తెలుసు?"

"చిన్నప్పుడు యిద్దరం ఒకే స్కూలులో చదువుకునేవాళ్ళం. పదిహేనేళ్లు వచ్చేదాకా ఒక్క క్షణం విడిచి వుండేదికాదు నన్ను. ఇద్దరం ప్రేమించుకొన్నాం. పెళ్లిచేసుకునేందుకు నిశ్చయించుకున్నాం. కాని, ఇంతలోకే ఎవరో సినిమాలో ఛాన్సు యిచ్చారు పెద్దస్టార్ అయింది. నన్నూ-నా ప్రేమను మర్చిపోయింది!"

"మళ్ళీ పాతపాటేనా? జీవితంలో నేనే మొదటి స్త్రీ నన్నావ్?"

"నీ కేమన్నా పిచ్చా? పురుషుడు ప్రతి స్త్రీవద్దా తన ఆంతరంగిక ప్రేమలు చెప్తాడా ఏమిటి? పద్దెనిమిదిపైబడ్డ మగవాడికి ప్రేమించట మనేది ప్రకృతి నేర్పుతుంది. ప్రేమ లేకుండావుండటం అసంభవం. నిన్నుచూసేదాకా ప్రవరాఖ్యుడిలా మడిగట్టుకు కూర్చున్నవాడు, నీ దగ్గిరకొచ్చినా, నువ్వు అతన్ని ప్రేమించలేవు."

అర్థం అయింది అంతా. అమృతానికై వెతికి కాళ్లముందున్న పాలు పారబోసుకున్నాను. నారాయణరావుతో ఆనంద్ కథ చెప్పాను. పిచ్చి వూహాలు మాని తక్షణం ఆనంద్‌ని పెళ్లి చేసుకోమని సలహాఇచ్చాడు, నారాయణరావు.

ఆరాత్రి పడుకోబోయేముందు టెలిఫోన్ మోగింది. ఆనంద్ కంఠం. అప్పుడే వూరినుంచి వచ్చాట్ట. మా ఇద్దరిమధ్యా ఏ వివాదంలేనట్టు, "ఎప్పుడు లగ్నం?" అన్నాడు.

"మీ యిష్టం" అన్నాను.